

Cô Bé Cà Phê

Thu Thủy

Anh đứng sau quầy giữa bao nhiêu ly tách đầy bã trà, bã cà phê... Định đưa gọn chúng lên khay đem lui nhà sau để cọ rửa, chợt anh ngẩng lên khi tụi con trai trong quán bỗng xăm xì. Nguyên nhân là sự xuất hiện của con nhỏ. Nó tình queo đi vào, chiếc váy carô đen trắng ngắn trên đầu gối khoe đôi chân thích nhún nhảy. Nó tặng anh nụ cười "chào buổi sáng".

- Ôi cà phê!

Anh reo lên như tên nó là cà phê vậy! Anh nhớ lần đầu "chiếu cố", anh hỏi nó tên gì, nó nheo mắt bảo:

- "Cà Phê".

- Tên gì đáng ghét...

Anh biết nó nói đùa nhưng vẫn thích gọi nó: "Cà Phê". Nó ở căn nhà đối diện, sáng nào cũng sang đây mua cà phê cho ba, và anh bao giờ cũng chuẩn bị sẵn một ly cà phê đặc biệt.

- Sáng nay em qua trễ, ngủ quên à?

- Đâu có, em dậy sớm lúc anh đang chạy thể dục ngoài đường kia!

- Sao em biết?

- Có gì đâu, em đứng trên gác nhìn xuống thấy hết!

Anh bỗng dưng đỏ mặt, nghĩa là con bé đã chiêm ngưỡng anh trong chiếc quần đùi ngắn ngược từ trên cao mà anh không hề biết. "Chúa ơi, thiệt là tệ!" Như đoán được ý nghĩ trong đầu anh, nó cười dễ ghét.

- Người đẹp, trong mọi hình thức đều đẹp.

Anh biết nó bắt đầu... xí xọn nên cúi tìm tờ một ngàn thối lại cho nó là hơn, nhưng con nhỏ sáng nay bỗng dưng lảm chuyện:

- Không lấy tiền thối, mua thuốc Jet.

Anh chìa cho nó ba điếu thuốc lá. Nó cười:

- Ba điếu thôi ư? Không phải ba điếu rưỡi à?

- Ba điếu rưỡi anh lỡ vốn!

Nó giả bộ năn nỉ:

- Thêm cái... đầu lộc cũng được!

Con nhỏ quậy hết biết làm anh không nhịn được cười.

- Cà phê nguội cả rồi kìa!

Nó "xí" một tiếng trước lúc quay đi.

“Cười thấy ghét!” Anh nghĩ thầm.

Chiếc váy lấp lửng trên đôi chân nhún nhảy, đôi dép màu đỏ bít mũi như đôi hài trong cổ tích làm nó xinh hơn. Tụi nhóc trong quán nhìn nó đi qua “múa miêng” chọc quê:

- Một, hai – Một, hai...

Nó đếm tiếp:

- Ba, Bốn, Năm!

Và nó quay lại cười tình bơ.

Trưa vắng khách, anh chọn chiếc bàn kê dưới cây trứng cá ngồi ôn bài cho mát mẻ thì nó lò dò sang. Cái miệng sẵn sàng cười cứ như là biết cười từ trong bụng mẹ vậy. Anh hỏi nó:

- Uống cà phê hả?

- Không, em chúa ghét cà phê!

Nó ngồi xuống cố ý đối diện với anh. Mái tóc ngắn ngắn sau gáy trông nó hiền lành như búp bê, nhưng nụ cười thì tinh quái. Anh chống cằm nhìn nó:

- Em cũng giống cà phê vậy. Thơm và Đắng.

- Vì đắng nên người ta ghét.

- Không. Càng đắng người ta càng mê!

Nó nhăn mặt... dễ thương tệ! Anh đẩy tách trà về phía nó:

- Uống nước đi!

- Không uống nước. Ăn trái trứng cá thôi!

Anh ngược nhìn theo tay nó chỉ. Cây trứng cá xòa rộng trên đầu treo lủng lẳng những trái chín đỏ, vàng xen lẫn những trái còn xanh. Anh nhìn nó giả vờ:

- Làm sao hái?

- Anh trèo lên. Có “sự cố” gì thì em quay mặt đi, chứ có gì đâu?

Anh phì cười:

- Em là người thích trù ẻo!

- Không. Em chỉ thích cười...!

Anh thả xuống những trái trứng cá to nhất. Nó hứng lấy, bỏ vào cái túi hình con mèo trước áo. Thỉnh thoảng những trái chụp hụt, nó cười vang. Những trùn trứng cá còn xanh làm anh nhớ một thời trốn ngủ trưa đi trèo cây trứng cá. Lúc ấy anh mới 15. Anh chợt hỏi vọng xuống:

- Em bao nhiêu tuổi rồi?

- Anh đoán đi.

- 15?

- Xí, người ta lớn rồi chứ bộ!

- Lớn rồi còn thích ăn trứng cá?

- Không ăn để anh ăn một mình hả?

Nó lại cười khanh khách. Con nhỏ thiệt là tẻ, lúc nào cũng "kê" nhau.

Những tách cà phê đậm đặc giúp anh thức đến 12 giờ khuya "cày" bộ đề thi. Sáng, anh dậy sớm chạy thể dục, xong giúp ông bác mở quán. Đạo này Cà Phê thường hay dậy sớm, đứng trên gác nhìn xuống. Nó chào anh bằng nụ cười còn ngái ngủ. Anh thấy cả buổi sáng cũng thật trong veo. Sáng nay, nó qua mua cà phê hai lần. Anh ngạc nhiên:

- Bữa nay nhà em có thêm một người thích uống cà phê nữa sao?

Nó giấu ngón tay trở bị quấn bằng sau lưng, giải thích:

- Không phải lỗi tại em. Cái ly tuột khỏi tay em rơi xuống.

Anh "à" một tiếng reo dài rồi cười:

- Lỗi tại... cái ly!

Nó ngúng nguẩy đi về, bước chân ngượng nghịu. Anh nhìn theo cười tủm tỉm, nhớ giọng lạnh lạnh của nó "người ta lớn rồi chứ bộ!"

Đi học về, ăn cơm xong, nó trốn ngủ trưa chạy sang chơi với anh. Con chó nhỏ chạy theo lúp xúp sau chân cô chủ. Anh buột miệng:

- Ngộ quá!

Nó tròn mắt:

- Em ngộ lắm à?

- Là anh nói con cầy... í í... con chó của em đó!

Con nhỏ chột cười. Nó kéo con chó vào lòng vuốt ve bộ lông xù trắng muốt:

- Em út của em đấy!

- Nó tên gì?

- Anh đoán đi!

Anh bực mình:

- Tại sao anh hỏi em cái gì em cũng biểu "đoán đi" cả?

Nó chỉ giương mắt lên nhìn anh mà anh tưởng như nó xù lông giống... con cầy của nó:

- Em vậy đó!

Anh cười mềm:

- Nó đẹp vậy thì tên phải hay... "Sôphia" phải không?

Nó nhăn mặt:

- Sôphia là tên con gái... đằng này nó cùng phe với... anh mà!

Anh phì cười, tìm một cái tên cho con chó... cùng phe. Nó kéo mạnh tai con chó:

- Nào, Milô em nói gì với anh hai đây?

Con chó bị đau kêu ăng ăng rồi tức tối sủa ba tiếng. Anh nheo mắt:

- Nó nói gì vậy?

Con nhỏ cười ranh mãnh:

- Nó bảo: Anh... Vũ... ngốc!

Nói xong nó cười khanh khách... ôm cả con cầy chết tiệt dọt lẹ. Anh cười nhưng chưa thể chào thua, nói với theo:

- Hãy đợi đấy!

Buổi trưa còn lại anh giành cho những bài lượng giác. Nụ cười lấp lánh như thủy tinh vỡ của nó còn vương vãi sau đây. Anh dán mắt vào cuốn tập với ý nghĩ cuối cùng rút lại: "Em là con quỷ nhỏ, Cà Phê ơi!"

Cà Phê sang chơi khi anh đã sắp xong cuốn sách cuối cùng vào chiếc va ly cũ kỹ. Anh nói với mình "không cần vội vã nhưng cũng đã đến lúc rồi...". Cà Phê cười toe toét. Nó khoe với anh mái tóc cùn cùn của nó đã dài thêm một chút. Anh nhìn nó như sắp sửa chia xa. Cái áo đầm màu biển kiểu thủy thủ ngấn trên đầu gối, màu áo làm mắt nó biếc hơn. Riêng nụ cười vẫn còn... xí xọn, làn môi hơi mím ranh mãnh kia đã bao lần làm anh dở cười dở khóc. Anh im lặng làm nó thấy có cái gì đó không bình thường. Nụ cười tươi rói khô lại. Anh đặt một tay lên vai nó:

- Em có nghe những tiếng ve đầu mùa chưa?

Mắt nó ngơ ngác, trong veo:

- Nghĩa là sao?

- Là anh phải trở về...

- Ở đây anh vẫn có thể ôn bài...

Nó vội vàng đưa một ngón tay lên thề:

- Em hứa sẽ không sang quấy anh nữa!

Anh cười:

- Không phải vậy. Em ngốc lắm! Bước ngoặt của cả cuộc đời anh nằm trong mùa hè này em ạ!

Nó cúi mặt, ngón chân di di trên mặt đất:

- Em ghét mùa hè!

- Khờ. Mùa hè em khỏi phải đến trường!

- Nhưng anh lại ra đi...

- Rồi anh sẽ trở lại.

Nó ngẩng lên cười, chìa ngón út ra:

- Ngoéo tay đi. Em sẽ chờ anh trở lại!

Anh nheo mắt cười:

- Em sẽ chờ bao lâu?

Nó sung sướng đưa ngón tay lên môi:

- Chờ mãi mãi...

Cà Phê khóc đỏ mắt khi biết anh đi mà không hề từ biệt. Nó có biết đâu, anh phải âm thầm lặng lẽ bởi anh sợ, sợ những giọt nước mắt trong veo của nó làm anh khổ sở. Trong tiếng xe chạy rùng rình, tâm tư anh vẫn vang lên giọng nói trong trẻo của nó:

“Em đã là người lớn chưa”

Rồi một lúc nào đó em sẽ tự trả lời. Nhưng anh vẫn muốn em mãi mãi như bây giờ: Thơm và Đáng. Cà Phê ơi!